

Ameddig a kereszténység az evangéliumot, a Krisztustól akart túlvilágot hirdeti és erre építi fel erkölcsi tanítását, önmagában mindig igazolt lesz. Ezt csak az fogadhatja el, akinek hite van és hisz hitének új világot teremtő erejében. A kereszténységnek olyannak kell maradnia, amilyenek megszületett: a világgal azonos, de a világ fölött is áll, fel akarja emelni a világot és boldoggá tenni az embert és mégis egyúttal ellene is mond a világnak, mert szembehelyezkedik az ember önkényével, önzésével és éppen ezért más megalapozású érvekkel támasztja alá a maga világnézetet és a keresztény erkölcsöt. Az a gazdag, aki lélekben szegény tud lenni, az az úr, akinek nincsen vagyona, hatalma és szolgálói tud. Erre a keresztény erkölcsre, mint a szolgáló ember erkölcsére ma különösen szükségünk van. A világgal ellenkező, mert azt felemelni akaró krisztusi evangélium csak úgy értékelhető hitelesen, ha megmarad átalakító forradalmi ereje és hatása: a világnak mindig mássá kell lennie, ma is meg kell térnie, szellemiek és lelkiek alapján újból és újra meg kell születnie.

A keresztényeknek és szocialistáknak ma mindenütt a világban jobban kellene összefogni az élet reményének fokozásában, a félelem nélküli élet hirdetésében és megvalósításában. Közéleti és gazdasági megállapodottságunk és növekedő jó közérzetünk ellenére itt lappang közöttünk még mindig valamilyen fajta, a háború megvárosításából és az új társadalomszerveződés kezdeti bizonytalanságaiból belénk ivódott félelem, amelyhez a mai nemzetközi bizonytalanság és a háború veszélyének rémlátásai is hozzájárulnak. Az egyház számára eddig sohasem adódott egzisztenciálisabb kihívás, mint a béke kérdése.

Eddig mindenütt készségről, vagyis akarati hozzájárulásról szóltunk, de hogy hogyan állunk valóban a felkészültséggel, arról hamarosan behatóan külön kellene majd értekezni. Lelkipásztori tervezgetésünkben és munkálkodásunkban vajon elértük-e azt a lépcsőfokot, amelyre felállva reálisabb szinten elindíthatjuk a megújult egyháztudatból eredő feladatperspektívák számbavételét és megvalósítását?

A Vatikán és a Magyar Népköztársaság közti megegyezés 20. évfordulóján remegő, de egyúttal örvendező „vox humana” hangján szeretnénk kifejezni hálánkat az isteni Gondviselés iránt, köszönetünket Szentatyánk és hazánk felelős vezetői felé. Olyan eseményről emlékezünk meg, amely kihatásaiban ma talán még nem is látható át minden konzekvenciájában. Most már új erőre kapva tovább kell mennünk! Hinni szeretnénk abban a legfelsőbb helyről elhangzott kijelentésekkel és belső érvekkel is alátámasztott hittel, hogy megnyíltak az utak a minden magyar embert egybeemelő ígéretesebb élet felé, de szeretnénk egyúttal reménykedni abban is, hogy az ígéretek a közös akarás eltökélttségében valóra is váljanak. Legyen ebben egy a hitünk és egy a reményünk! A magyar egyház az utolsó húsz évben ki tudott egyenesedni. Továbbmenésében kettőt kell szem előtt tartania: tudjon együttthaladni a társadalmi akarattal és fejlődéssel, és sikerüljön belülről mindig jobban megújodnia és megfiatalodnia.

Az értelem és a szeretet fénye hiányzik ebből a világból. Pedig csak ebben a fényben láthatjuk meg, milyen gonosz a gyűlölet, az ellenségeskedés és a háború. Az értelem és a szeretet fénye talán több anyai és apai érzést ébreszthet föl ezen a világon.

(Hermann Gmeiner)